

TUSSEN CRAVAT EN SERVET

Peter Notten

Elke twee maanden vragen we iemand mee uit eten. De gast kiest een restaurant in Eindhoven of omgeving, FRITS staat er op de rekening te betalen. Peter Notten, voorzitter van de Eindhovense marathon en net terug van vakantie, kiest voor het dagmenu in het marathonhotel.

TEKST: HETTY VAN ROOIJ ILLUSTRATIE: JEFFREY WARLICH

Brasserie Auberge op het Wilhelminaplein zou het worden. Vanwege de sfeer, en het lekkere eten daar, en omdat hij er graag komt. Maar als er op de afgesproken datum geen tafel beschikbaar blijkt, schakelt hij snel: het marathonhotel graag.

Juist. Ehh.... Waar in Eindhoven is het Marathonhotel?

Voor de voorzitter van de Marathon Eindhoven is dat een rare vraag, maar hij lacht hartelijk mee om de verwarring. Hij bedoelt Pullman Eindhoven Cocagne natuurlijk, waar in de week van 14 oktober de gasten, de grote atleten en de coaches slapen. En dat dus in zijn jargon het 'marathonhotel' heet. „Cocagne maakt het ons al jaren mogelijk om op een prettige manier gebruik te maken van alle mogelijke ruimten. Ze ruimen het hier zo ongeveer voor ons leeg. Het is een prima hotel, het ligt centraal en er kan veel. Straks staat hier een Afrikaanse kokkin maïsmaltijden klaar te maken. Wat wil je nog meer?”

Maar vandaag is in restaurant Vestdijk 47 de marathonsfeer ver te zoeken. Het is er koel, strak en chic, op die anoniem-eigentijdse manier waardoor je niet weet of je in Berlijn, New York of Singapore bent. De airco is geluidloos, de muzak niet meer dan gefluister. Maar dit is Eindhoven. De bediening is vriendelijk en attent, even verderop buigen zes zeer Brabantse dames zich over een koffietafel. Achter de doorzichtige panelvitrage zoemt de Vestdijk, straks het decor van de 29ste Eindhovense marathon. Pardon: van de De Lage Landen Marathon Eindhoven. Zo hoort de hoofdsponsor het liever.

Peter Notten, die als (onbetaald) voorzitter van de stichting voor de vierde keer de marathon meemaakt, houdt van zijn 'fantastische evenement'. En hij houdt vooral van het magische moment op zondagmorgen, vlak voordat het allemaal losbarst. „Dan ben ik in de stad om een uur of acht, half negen, maak ik een ronde langs het parcours, en dan zie ik uit alle hoeken en gaten mensen naar het centrum stromen. Ouders met kinderen, tieners, mensen in trainingspakken, lopers, kijkers, iedereen. De marathon is een feest, en dankzij een goede organisatie wordt het ieder jaar een beetje beter. Maar de marathon betekent ook topsport. We willen niet alleen feest, we willen ook een plaats in de wereldtop. Dit jaar is de start daarom weer op de Montgomerylaan. Proberen om het parcours een beetje sneller te krijgen.”

De ober stelt het dagmenuutje voor, de keus is gauw gemaakt. Straks bij het hoofdgerecht wil Peter Notten misschien wel een glaasje wijn, be-

denkt hij. Hij is één dag terug van vakantie, het huisje in Frankrijk staat nog iets scherper op zijn netvlies dan het Eindhovense gemeentehuis waar hij straks weer moet vergaderen. „Alcohol tussen de middag is tegen mijn gewoonte. Veel plat water graag!”

Waar waren we gebleven? De Eindhovense marathon als sportevenement op wereldniveau, o ja. De Oegandees Stephen Kiprotich heeft de marathon op de Olympische Spelen in Londen gewonnen in 2.08.1. Wat denk je als je dat ziet?

„Mijn eerste gedachte? Die is nu dus te duur voor Eindhoven. De toplopers komen niet uit zichzelf, die worden gecontracteerd via hun agenten. De topvijf van marathons in de wereld, zeg maar New York, Parijs, Berlijn, Chicago, Londen, die hebben ten opzichte van hun atleten een tamelijk arrogante houding. Zo van: je krijgt hier een goed bedrag, zorg jij maar dat je je kunstje doet. Van die aanpak moeten wij het in Eindhoven niet hebben. Dat willen we niet, en we hebben ook niet zo veel geld. We zijn voortdurend bezig om de contacten met atleten en hun makelaars te verbeteren en we mikken op lopers die nog nèt niet tot de wereldtop behoren. De kunst is om die atleten zo te faciliteren dat ze in Eindhoven een toptijd neerzetten, waardoor ze in één klap op de kaart staan. We bieden een snel en vlak parcours, op zeeniveau, met doorgaans een goede temperatuur- nooit te warm. We hebben professionals die de scouting doen, die houden bij hoe de atleten zich ontwikkelen. In het seizoen strijken er in Europa hele groepen Kenianen en Ethiopiërs neer die veel marathons willen lopen, maar die halen geen toptijden. Wij willen dat atleten in Eindhoven een snelle tijd lopen, niet dat ze even een marathonnetje meepikken. Geoffrey Mutai uit Kenia won hier in 2009 en 2008. In 2011 liep hij in Boston met 2 uur, 3 minuten en 2 seconden de snelste marathon ooit. Op dat soort talent zijn we uit. Die Kiprotich had hier eigenlijk twee jaar geleden aan de start moeten staan.”

De marathon is voor de stad vooral een 'breedte-evenement', zoals Peter Notten het uitdrukt. En de Eindhovense binnenstad krijgt het steeds moeilijker om op de tweede zondag van oktober pakweg zo'n 18.000 lopers en 180.000 bezoekers te verwerken. Temeer omdat op die dag ook nog de City Run, de Bedrijvenloop, de mini-marathon, de halve marathon en de estafettemarathon worden gelopen. „Het wordt steeds voller en drukker. Daarom zijn we aan het kijken hoe we kunnen spreiden, of we bijvoorbeeld de pleinen van Eindhoven beter kunnen gebruiken. In

de toekomst gaan we zeker naar een marathonweekeind, met evenementen op zaterdag. En als punt verder op de horizon praat je al gauw over een marathonweek. Waar je dan over praat? We hebben contacten met de Lichtjesroute, bijvoorbeeld, om te kijken of we met hen iets samen kunnen doen.”

Maar waarom kiest een recreatieve marathonloper voor Eindhoven? Binnen een paar uur kan die toch ook in Berlijn of New York zijn?

„Goede vraag, ja hahaha, het Stratumseind en de Brooklyn Bridge... Toch niet helemaal hetzelfde, nou je het zegt. Juist daarom is het zo belangrijk dat bij ons de hele stad meedoet. Jongens, roep ik dan, er staan hier straks 180.000 mensen. Als een deel van hen het Van Abbe binnenloopt... De marathon is een kans voor de hele stad. Goede samenwerking kan Eindhoven aantrekkelijk maken. De gemeente denkt goed mee, maar ook voor hen is er nog zóveel meer uit te halen. Je moet breed durven denken. En de kansen pakken die er zijn.”

Zelf is hij geen looper. Nooit geweest. „Mijn vrienden roepen dan: ‘We snappen dat jij voorzitter van die marathon bent, dan heb je een excuus om ’t zelf niet te doen’”

Hij speelde basketball in het Nederlandse jeugdteam en op nationaal niveau, net onder de top. „Die periode van voorbereiden, met veel lopen en krachtoefeningen, vond ik het vervelendste.”

Hij studeerde bedrijfskunde en bewegingswetenschappen, werkte in een ver verleden als freelance sportverslaggever bij Omroep Brabant, en was tien jaar directeur van de Nederlandse basketballbond. „Maar ik realiseerde me op een gegeven moment dat ik al mijn hele leven 7 x 24 uur per week met sport bezig was. En dat was nooit de bedoeling.”

De overstap was ingrijpend. Van de ‘absolute mannenomgeving’ van het basketball naar ‘de totale vrouwenorganisatie’ van Korein, het bedrijf dat zich in Eindhoven bezighoudt met de opvang en ondersteuning van kinderen tussen nul en zestien jaar. „Hoe gek het misschien ook klinkt: de wereld van de kinderopvang is nog dynamischer dan de sportwereld. Ik denk altijd in periodes van vier jaar en ik ben er al elf jaar directeur, dat zegt wat. Korein is een prachtig bedrijf, maar het aanbieden van ontwikkelingsconcepten voor kinderen is niet sexy. Mijn kinderen vonden het dan ook hartstikke stoer toen ik de marathon ging doen.”

Neemt hij van de marathon iets mee naar Korein?

Het treft dat de ober net een bord met gebakken doradefilets neerzet; over die vraag moet hij even denken. En ja, toch maar graag dat ene glaasje wijn, Pinot Noir, lekker. „Eh... Ik werk bij Korein vaak met voorbeelden uit de sport. Ik houd ze voor dat succes voor een deel een kwestie is van talent, maar ook van omstandigheden, van faciliteiten, en van doorzettingsvermogen. Sport is de maatschappij in het klein. De effecten van inspanning zijn er veel zichtbaarder dan in de normale maatschappij. Je wint, of je verliest. Dat is heel duidelijk. En daar valt van te leren.”

VESTDIJK 47 IN PULLMAN EINDHOVEN COCAGNE

1 VERSE JUS	€ 5,50
1 FLES WATER BRU	€ 6,00
2 X BUSINESS LUNCH (RUNDERPASTRAMI MET CRÈME VAN UI DORADFILETS MET DRAGONS SAUS)	€ 51,00
2 GLAZEN PINOT NOIR	€ 13,00
1 ESPRESSO	€ 3,00
1 KOFFIE	€ 3,00

TOTAAL	€ 81,50

En omgekeerd?

„Bij Korein ben ik voortdurend bezig met organisatieveranderingen. We hebben te maken met steeds een ander onderwijs- en subsidiebeleid, met steeds nieuwe lokale politieke omstandigheden. Dat dwingt ons om voortdurend bezig te zijn met vernieuwen en aanpassen. Die focus op

verandering is ook binnen de organisatie van de marathon nodig. Als je ambitie hebt, moet je daaraan alles ondergeschikt maken. Je moet dat met elkaar willen, je moet de consequenties aanvaarden, en je moet samen accepteren dat de dingen dus anders gaan dan ze bijvoorbeeld een jaar eerder gingen. Voor een organisatie die drijft op vrijwilligers is dat lastig. Het is niet leuk voor vrijwilligers als ze te horen krijgen ‘dat doe je hartstikke goed, maar volgend jaar doen we het toch anders’. En ja, soms haken mensen dan af, hoe jammer dat ook is.”

De ambitie is er. En er zijn zoveel ideeën. Hij duwt zijn bord aan de kant en praat over de verbinding tussen technologie en sport, ‘het DNA van deze stad’, over samenwerking met bedrijven en Brainport, de rol van Strijp-S en de marathons van de toekomst. Over een volksfeest dat ‘nog verder in de breedte moet groeien’. En over het wereldrecord dat, als het aan hem ligt, in 2014 in Eindhoven wordt gelopen. „Misschien moeten we daarvoor naar een parcours met alleen héle flauwe bochten. De Rondweg? Als dat zou helpen om een wereldrecord meer te zetten, waarom niet? We hebben de ambitie om mee te draaien in de top-tien van de marathons in de wereld, dat betekent dat we keuzes moeten maken. We hebben een fantastische organisatie, we kunnen een beroep doen op heel veel goede vrijwilligers. Waarom zou je al die capaciteit trouwens maar voor één dag in het jaar benutten? Dit jaar hebben we samen met Defensie in Oirschot de Army Run georganiseerd, een soort stormbaanloop. We denken aan een lady’s run. Dat soort activiteiten is goed voor de contacten, goed voor de relaties en goed voor de kas. Er is nog zó veel mogelijk.”

Zijn grootste zorg is, ieder jaar weer, de veiligheid. Zijn er niet te veel uitvallers? Gaat het goed met die mensenmassa in de stad en loopt het in de namiddag op het Stratumseind niet uit de hand? Vallen er – letterlijk – geen doden?

„Heel eerlijk gezegd: de zondagavond vind ik wel lastig. Dan hebben we zo rond zes uur de afsluitende bijeenkomst met de veiligheidsdiensten gehad, de contacten met de pers zijn afgerond, we trekken allemaal naar Dynamo voor het feest met de vrijwilligers. Dan wéét ik bijvoorbeeld dat er lopers in het ziekenhuis liggen. Maar ik weet niet hoe het met hen gaat, want wij zijn daar als organisatie verder niet bij betrokken. Staan wij daar te feesten, iedereen vrolijk, fantastische dag geweest. Hoe gaat die dag eindigen? Als er dan nog iets mis gaat, of er zou iemand in het ziekenhuis overlijden... dat weet ik pas op maandag. Daarom ben ik er zondagavond nooit helemaal gerust op. Eigenlijk begin ik op dinsdag pas echt te ontspannen.”